

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás	
Szerző: <u>Pályi András</u>		Cím: <u>Te meg én</u>		Tárgy	<u>792</u>
Forrás: <u>Magyar Hírlap</u>		1971. nov. 9.		Hely	<u>Madách Kamaraszínház</u>
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Idő	<u>"1971"</u>
				Személy	
				Helyszám	

²⁹⁴ Te meg én | Bemutató a Madách Kamaraszínházban

A legszimententálisabb darabok közé tartozik, minden bizonnyal, *Jan de Hartog* kétszemélyes vígjátéka, a *Családi ágy*, melyet másfél évtizeddel ezelőtt mutatott be a Madách Kamaraszínház. Most ugyanebben a színházban a Családi ágy musicalváltozatával találkoztunk, *Te meg én* címmel. Szentimentális darab, mondtuk, de ez nem kíván egyértelmű elmarasztalás lenni. Jan de Hartog műve nemcsak azért állja az időt, mert az író ragyogó színpadi érzékekkel, dramaturgiai biztossággal építi fel a játékot, hanem azért is, mert a legsikerültebb színpadi percekben sikerül a színház sajátos költészetével megragadnia a nézőt.

Úgy tűnik, *Tom Jones* és *Harvey Schmidt* is, a dalszövegek írója, illetve a zeneszerző, akik musicalt készítették e színpadi bestsellerekből, felfigyeltek erre. A dalok mindenesetre sokkalta ironikusabbak, mint Jan de Hartog eredeti dialógusai. Hartog mintegy természetrajzi jellegű, játékos „tanulmányt” írt a házasságról, de ezek a biológiai nézőpontból ellesett igazságok a mai néző

számára meglehetősen közhelyszerűen hangzanak. Tom Jones versei és Harvey Schmidt dzsesszes hangzású muzsikája viszont idézőjelbe teszi Hartog igazságát.

Nagy kár, hogy *Kerényi Imre* rendezése többnyire érzéketlen maradt a musicalváltozat ironiája iránt, s így az előadáson nemegyszer a rossz értelemben vett érzélgőség uralkodik el. Pedig számos kitűnő rendezői ötlet segíti a játék kibontakozását; az azonban mintha eszébe se jutna Kerényinek, hogy nem kell egészen komolyan vennie ezt a házassági „természetrájot”.

Iránytűt adhatott volna a két színész kezébe is, akik láthatóan nem egészen találták meg magukat a szerepben. Egy-egy jelenet, s főként a songok szinte tálcán kínálták az ironikus hangvételt. *Domján Edit* is, *Lóte Attila* is meglelte magának azokat a jeleneteket, amelyekben színészi tehetsége és tudása legigazibb értékeit csillanthatta meg. *Domján Edit* valósággal elbűvölt az *Agnes* új klapja kínálta szituációban, s *Lóte Attila* úgy tudott megöregedni a színpadon,

ami ritka kvalitásokat jelzett. A szerep egyenletes és átgondolt felépítésével azonban mindketten adóság maradtak: talán a rendező tartotta vissza őket attól, az „elidegenített”, ironikus játéktól — talán félték tőle —, ami pedig lendületet, humort, bölcsességet kölcsönzött volna az előadásnak.

Mégis közönségsiker ígérkezik a Madách Kamarában. Elsősorban nem azért, mert sokunkban ott bújkál a szentimentális elandalódás ördöge, s ha elérzékenyedni vágyunk, ezúttal ugyancsak van rá lehetőségünk; s nem is csak azért, mert minden fentebb jelzett hibájával együtt a darab, a zene, a rendezés és a színészi játék egyaránt sok erénnyel is dicsekedhet, hanem azért is, mert a *kellékek, ruhák, parókák* nagyszerűen játszanak. *Köpeczi Bócz István* tervezte az előadás díszleteit és jelmezeit; s igaz, maga a feladat is igen „hálás”, mégis külön említést kell tennünk nagyszerű, atmoszférateremtő tervezői ötleteiről. E házassági színjátékban ugyanis rendkívüli szerep jut a házasság mindennapi kellékeinek, s *Köpeczi* jó dramaturgiai érzéssel és ízléssel oldja meg ezt.

Pályi András